

English Poems
translated by
students attending the
School of English

Amy Lowell (1874-1925)

The Bath

The day is fresh-washed and fair, and there is a smell of tulips and narcissus in the air.

The sunshine pours in at the bath-room window and bores through the water in the bath-tub in lathes and planes of greenish-white. It cleaves the water into flaws like a jewel, and cracks it to bright light.

Little spots of sunshine lie on the surface of the water and dance, dance, and their reflections wobble deliciously over the ceiling; a stir of my finger sets them whirring, reeling. I move a foot and the planes of light in the water jar. I lie back and laugh, and let the green-white water, the sun-flawed beryl water, flow over me. The day is almost too bright to bear, the green water covers me from the too bright day. I will lie here awhile and play with the water and the sun spots. The sky is blue and high. A crow flaps by the window, and there is a whiff of tulips and narcissus in the air.

Λουτρό

Η ημέρα είναι φρεσκολουσμένη κι ωραία, τουλίπες και νάρκισσοι, η ευωδιά τους πλανάται στον αέρα.

Το ηλιόφως ξεχύνεται στο παραθύρι του λουτρού και τρυπώνει από το νερό στη μπανιέρα με τόνους και πλάνες χλωμού πράσινου. Σχίζει το νερό σαν πολύτιμο πετράδι με ψεγάδια, και το ραγίζει στο λαμπρό φως.

Μικρές κηλίδες ηλιόφωτος πλαγιάζουν στην επιφάνεια του νερού και χορεύουν, χορεύουν, και τα είδωλά τους παραπαίουν απολαυστικά στην οροφή· τα δάχτυλά μου σαλεύουν κι αυτά στριφογυρνούν, γέρνουν. Μια κίνηση του ποδιού μου και τα κύματα του φωτός τρεμοπαίζουν στο νερό. Γέρνω πίσω και γελώ, κι αφήνω το χλωμό πράσινο, νερό γαλαζοπράσινο σαν την ηλιοκαμμένη βήρυλλο, να κυλήσει πάνω μου. Η ημέρα είναι σχεδόν αβάσταχτα λαμπρή, το πράσινο νερό ασπίδα ενάντια στην αβάσταχτα λαμπρή ημέρα. Θα πλαγιάσω εδώ για λίγο και θα απολαύσω το νερό και τις κηλίδες του ηλιόφωτος. Ο ουρανός είναι γαλανός κι απέραντος. Ένα κοράκι φτερουγίζει στο παράθυρο, τουλίπες και νάρκισσοι, το άρωμά τους πλανάται στον αέρα.

Μετάφραση: Μαρία Γαλανοπούλου

Anne Sexton (1928-1974)

From the Garden

Come, my beloved,
consider the lilies.
We are of little faith.
We talk too much.
Put your mouthful of words away
and come with me to watch
the lilies open in such a field,
growing there like yachts,
slowly steering their petals
without nurses or clocks.
Let us consider the view:
a house where white clouds
decorate the muddy halls.
Oh, put away your good words
and your bad words. Spit out
your words like stones!
Come here! Come here!
Come eat my pleasant fruits.

Από Τον Κήπο

Έλα, αγάπη μου,
συλλογίσου τους κρινούς.
Πιστεύουμε λίγο.
Φλυαρούμε πολύ.
Άφησε στην άκρη τις λέξεις
και έλα μαζί να κοιτάξουμε
τους κρινούς που ανθίζουν σε τέτοιον αγρό,
να πληθαίνουν εκεί σαν θαλαμηγοί,
να καθοδηγούν αργά τα πέταλά τους
δίχως νοσοκόμες ή ρολόγια.
Ας συλλογιστούμε τη θέα:
Ένα άσπρο σπίτι όπου άσπρα σύννεφα
διακοσμούν τα θαμπά δωμάτια.
Μα άφησε στην άκρη τις καλές
και τις κακές σου λέξεις. Πέταξε
σαν πέτρες τις λέξεις σου!
Έλα εδώ! Έλα εδώ!
Έλα και φάε τους απολαυστικούς καρπούς μου.

Μετάφραση: Βασιλική Λάππα

Sylvia Plath (1932-1963)

The Applicant

First, are you our sort of a person?
Do you wear
A glass eye, false teeth or a crutch,
A brace or a hook,
Rubber breasts or a rubber crotch,

Stitches to show something's missing? No,
no?

Then
How can we give you a thing?
Stop crying.
Open your hand.
Empty? Empty. Here is a hand

To fill it and willing
To bring teacups and roll away headaches
And do whatever you tell it.
Will you marry it?
It is guaranteed

To thumb shut your eyes at the end
And dissolve of sorrow.
We make new stock from the salt.
I notice you are stark naked.
How about this suit——

Black and stiff, but not a bad fit.
Will you marry it?
It is waterproof, shatterproof, proof
Against fire and bombs through the roof.
Believe me, they'll bury you in it.

Now your head, excuse me, is empty.
I have the ticket for that.

Αιτών

Αρχικά, είστε ο τύπος ανθρώπου που ψάχνουμε;
Φοράτε
Ένα γυάλινο μάτι, ψεύτικα δόντια ή κρατάτε δεκανίκι,
Φοράτε επιγονατίδα ή έναν γάντζο,
Λαστιχένια στήθη ή έναν καβάλο από καουτσούκ,

Ράμματα για να δείξετε ότι κάτι λείπει; Όχι; Τίποτα;
Τότε

Πώς να σου δώσουμε έστω και το παραμικρό;
Σταματήστε το κλάμα.
Ανοιξτε τα χέρια σας.
Άδεια; Άδεια. Ορίστε ένα χέρι

Για να το γεμίσετε και μάλιστα πρόθυμα
Να φέρει φλιτζάνια με τσάι και να διώχνει τον
πονοκέφαλο
Και να κάνει ότι του ζητάτε.
Θα το παντρευτείτε;
Είναι βέβαιο πως

Θα κλείσει με τον αντίχειρα τα μάτια σας
Και θα σας απαλύνει την θλίψη.
Φτιάχνουμε νέο απόθεμα από αλάτι.
Παρατήρησα ότι είστε γυμνός.
Τι θα λέγατε γι' αυτό το κουστούμι;

Μαύρο και άκαμπτο, αλλά έχει καλή εφαρμογή.
Θα το παντρευτείτε;
Είναι αδιάβροχο, άθραυστο και αντέχει
Την φωτιά και τις βόμβες που πέφτουν από την οροφή.
Πιστέψτε με, θα σας θάψουν με αυτό.

Τώρα, συγχωρέστε με, αλλά το κεφάλι σας είναι άδειο.
Έχω εισιτήριο γι' αυτό.

Come here, sweetie, out of the closet.
Well, what do you think of that?
Naked as paper to start

But in twenty-five years she'll be silver,
In fifty, gold.
A living doll, everywhere you look.
It can sew, it can cook,
It can talk, talk, talk.

It works, there is nothing wrong with it.
You have a hole, it's a poultice.
You have an eye, it's an image.
My boy, it's your last resort.
Will you marry it, marry it, marry it.

Έλα εδώ, γλύκα, βγες απ' το ντουλάπι
Λοιπόν, πως σου φαίνεται αυτό;
Γυμνό σαν άγραφο χαρτί για να γράψεις

Αλλά σε εικοσιπέντε χρόνια αυτή θα είναι αργυρή,
Σε πενήντα, χρυσή.
Μία ζωντανή κούκλα, όπου και να κοιτάξεις.
Μπορεί να ράβει, μπορεί να μαγειρεύει,
Μπορεί και μιλά, μιλά, μιλά.

Δουλεύει, δεν έχει κανένα πρόβλημα.
Έχεις μία τρύπα, είναι κατάπλασμα.
Έχεις ένα μάτι, είναι εικόνα.
Αγαπητό μου αγόρι, είναι η τελευταία σου ευκαιρία.
Θα το παντρευτείς, παντρευτείς, παντρευτείς;

Μετάφραση: Στέλλα Καραφυλλίδου

Maya Angelou (1928-2014)

When Great Trees Fall

When great trees fall,
rocks on distant hills shudder,
lions hunker down
in tall grasses,
and even elephants
lumber after safety.

When great trees fall
in forests,
small things recoil into silence,
their senses
eroded beyond fear.

When great souls die,
the air around us becomes
light, rare, sterile.
We breathe, briefly.
Our eyes, briefly,
see with
a hurtful clarity.
Our memory, suddenly sharpened,
examines,
gnaws on kind words
unsaid,
promised walks
never taken.

Great souls die and
our reality, bound to
them, takes leave of us.
Our souls,

dependent upon their
nurture,
now shrink, wizened.

Όταν Αγέρωχα Δέντρα Πέφτουν

Όταν αγέρωχα δέντρα πέφτουν,
τα βράχια σείονται στους απομακρυσμένους λόφους,
τα λιοντάρια σκύβουν παραδομένα
στα ψηλά χορτάρια,
ακόμη κι οι ελέφαντες
βαδίζουν βαριά προς την ασφάλεια.

Όταν αγέρωχα δέντρα πέφτουν
στα δάση,
κάθε τι μικρό υποχωρεί στη σιωπή,
οι αισθήσεις τους
κλονισμένες πέρα από κάθε φόβο.

Όταν αγέρωχες ψυχές πεθαίνουν,
ο αέρας γύρω μας γίνεται
ελαφρύς, αραιός, ξηρός.
Ανασαίνουμε κοφτά.
Το βλέμμα μας ίσα που
αντικρίζει
με οδυνηρή διαύγεια.
Η μνήμη μας ξάφνου ακονισμένη
εξετάζει,
βασανίζεται με κουβέντες γλυκές,
ανείπωτες,
υποσχόμενους περιπάτους
που δεν πάρθηκαν ποτέ.

Αγέρωχες ψυχές πεθαίνουν και
η πραγματικότητά μας, δεμένη
σ' αυτές, μας αποχαιρετά.
Οι ψυχές μας,
εξαρθρωμένες από τη
φροντίδα τους,
τώρα συρρικνώνονται, μαραζώνουν.

Our minds, formed
and informed by their
radiance, fall away.
We are not so much maddened
as reduced to the unutterable ignorance
of
dark, cold
caves.

And when great souls die,
after a period peace blooms,
slowly and always
irregularly. Spaces fill
with a kind of
soothing electric vibration.
Our senses, restored, never
to be the same, whisper to us.
They existed. They existed.
We can be. Be and be
better. For they existed.

Ο νους μας, πλασμένος
και ενήμερος από το ίδιο
τους το φως, ασθeneί.
Δεν χάσαμε τα λογικά μας
απλώς παγιδευτήκαμε στην απερίγραπτη άγνοια
των
σκοτεινών, ψυχρών
σπηλαίων.

Και όταν αγέρωχες ψυχές πεθαίνουν,
μετά από καιρό η ειρήνη ανατέλλει,
αργά και πάντα
άτακτα. Το κενό γεμίζει
με ένα είδος
καθησυχαστικών, ηλεκτρισμένων δονήσεων.
Οι αισθήσεις μας ανακτημένες,
για πάντα αλλαγμένες, μας ψιθυρίζουν.
Υπήρξαν. Υπήρξαν.
Μπορούμε να ζούμε. Να ζούμε και να γινόμαστε
καλύτεροι. Γιατί εκείνες υπήρξαν.

Μετάφραση: Τάνια Διαμάντη

Tracy K. Smith (1972-)

Don't You Wonder, Sometimes?

1.

After dark, stars glisten like ice, and the distance they span
Hides something elemental. Not God, exactly. More like
Some thin-hipped glittering Bowie-being—a Starman
Or cosmic ace hovering, swaying, aching to make us see.
And what would we do, you and I, if we could know for sure

That someone was there squinting through the dust,
Saying nothing is lost, that everything lives on waiting only
To be wanted back badly enough? Would you go then,
Even for a few nights, into that other life where you
And that first she loved, blind to the future once, and happy?

Would I put on my coat and return to the kitchen where my
Mother and father sit waiting, dinner keeping warm on the stove?
Bowie will never die. Nothing will come for him in his sleep
Or charging through his veins. And he'll never grow old,
Just like the woman you lost, who will always be dark-haired

And flush-faced, running toward an electronic screen
That clocks the minutes, the miles left to go. Just like the life
In which I'm forever a child looking out my window at the night sky
Thinking one day I'll touch the world with bare hands
Even if it burns.

2.

He leaves no tracks. Slips past, quick as a cat. That's Bowie
For you: the Pope of Pop, coy as Christ. Like a play

Within a play, he's trademarked twice. The hours

Plink past like water from a window A/C. We sweat it out,
Teach ourselves to wait. Silently, lazily, collapse happens.
But not for Bowie. He cocks his head, grins that wicked grin.

Time never stops, but does it end? And how many lives
Before take-off, before we find ourselves
Beyond ourselves, all glam-glow, all twinkle and gold?

The future isn't what it used to be. Even Bowie thirsts
For something good and cold. Jets blink across the sky
Like migratory souls.

3.

Bowie is among us. Right here
In New York City. In a baseball cap
And expensive jeans. Ducking into
A deli. Flashing all those teeth
At the doorman on his way back up.
Or he's hailing a taxi on Lafayette
As the sky clouds over at dusk.
He's in no rush. Doesn't feel
The way you'd think he feels.
Doesn't strut or gloat. Tells jokes.

I've lived here all these years
And never seen him. Like not knowing
A comet from a shooting star.
But I'll bet he burns bright,
Dragging a tail of white-hot matter
The way some of us track tissue
Back from the toilet stall. He's got
The whole world under his foot,
And we are small alongside,
Though there are occasions

When a man his size can meet
Your eyes for just a blip of time
And send a thought like SHINE
SHINE SHINE SHINE SHINE
Straight to your mind. Bowie,
I want to believe you. Want to feel
Your will like the wind before rain.
The kind everything simply obeys,
Swept up in that hypnotic dance
As if something with the power to do so
Had looked its way and said:

Go ahead.

Μερικές φορές, δεν αναρωτιέσαι;

1.

Στο σκοτάδι τ' άστρα ψυχρά ακτινοβολούν και η απόσταση που διανύουν
Κρύβει κάτι το στοιχειώδες. Όχι τον Θεό ακριβώς. Περισσότερο μια
Λεπτεπίλεπτη, ειθαμβωτική σιλουέτα σαν του Μπόουι- έναν Starman
Ή έναν συμπαντικό πιλότο που αιωρείται, λικνίζεται, λαχταράει να μας ανοίξει τα μάτια.
Και τι θα κάναμε, εγώ κι εσύ, αν ξέραμε με σιγουριά

Πως κάποιος είναι εκεί, λοξοκοιτάει μες απ' τη σκόνη,
Λέγοντας πως τίποτα δεν χάνεται, πως όλα συνεχίζουν να υπάρχουν περιμένοντας μονάχα
Να τα θελήσουν αριετά για να γυρίσουν πίσω; Θα πήγαινες τότε,
Έστω για μερικές νύχτες, σε αυτή την άλλη ζωή όπου εσύ
Και αυτή πρωτοαγαπηθήκατε, ανήξεροι για του κάποτε το μέλλον και χαρούμενοι;

Θα έβαζα το παλτό μου και θα γυρνούσα στην κουζίνα όπου με περιμένουν
Η μητέρα κι ο πατέρας μου, με το δείπνο να ζεσταίνεται στον φούρνο;
Ο Μπόουι δεν θα πεθάνει ποτέ. Τίποτα δεν θα ταράξει τον ύπνο του.
Τίποτα δεν θα τον αλλοιώσει. Και δεν θα γεράσει ποτέ,
Σαν τη γυναίκα που έχασες, που θα έχει πάντα εβένινα μαλλιά

Και μάγουλα ροδισμένα, τρέχοντας προς μια οθόνη
Που μετρά τα λεπτά, τα μίλια που μένουν να διανύσεις. Σαν τη ζωή
Όπου μένω για πάντα παιδί να κοιτάζω απ' το παράθυρο τον έναστρο ουρανό
Σκεπτόμενη ότι μια μέρα θα αγγίξω τον κόσμο με τα γυμνά μου χέρια
Ακόμα κι αν με καίει

2.

Δεν αφήνει ίχνη. Ξεγλιστράει γοργά σαν γάτα. Αυτός είναι ο Μπόουι
Αν θέλετε να ξέρετε: ο Πάπας της Ποπ, σεμνότυφος σαν τον Χριστό. Σαν
Ένα θεατρικό μέσα σ' ένα θεατρικό, εις διπλούν χαρακτηριστικός. Οι ώρες περνούν,

Κυλάνε σαν σταγόνες στους σωλήνες του κλιματιστικού. Αγωνιούμε,
Εκπαιδεύουμε τους εαυτούς μας να υπομένουν. Η κατάρρευση έρχεται αθόρυβα, νωχελικά.
Αλλά όχι για τον Μπόουι. Γέρνει το κεφάλι και χαμογελάει με νόημα.

Ο χρόνος δεν σταματάει ποτέ, μα μήπως στερεύει; Και πόσες ζωές
Πριν την απογείωση, πριν βρούμε τους εαυτούς μας
Πέρα από αυτούς, φεγγοβολούν, στραφταλίζουν χρυσαφιές;

Το μέλλον δεν είναι αυτό που ήταν. Ακόμα κι ο Μπόουι διψάει
Για κάτι ωραίο και δροσερό. Τα τζετ αστράπτοντα διασχίζουν τον ουρανό
Σαν αποδημητικές ψυχές.

3.

Ο Μπόουι είναι ανάμεσά μας. Ακριβώς εδώ
Στη Νέα Υόρκη. Φορώντας ακριβά τζιν κι ένα

Καπέλο του μπέιζμπολ. Χώνεται μέσα σε
Ένα ντελικατέσεν. Χαμογελώντας διάπλατα
Στον θυρωρό που βρίσκεται στο δρόμο του.
Ή κάνει νόημα σε μια κούρσα στη Λαφαγέτ
Καθώς ο ουρανός συννεφιάζει το σούρουπο.
Δεν βιάζεται. Δεν νιώθει όπως
Περίμενες ότι θα νιώθει.
Δεν κομπάζει, δεν καμαρώνει. Αστειεύεται.

Ζω εδώ τόσα χρόνια
Και δεν τον έχω δει ποτέ. Σαν να μην μπορώ να ξεχωρίσω
Έναν κομήτη από έναν διάττοντα αστέρα
Αλλά στοιχηματίζω ότι θα καιγεται λαμπρά
Φέροντας μια ουρά λευκής, καυτής ύλης
Όμοια με κάποιους από εμάς που φέρουν μια ουρά χάρτινη
Στον γυρισμό απ' την τουαλέτα. Όλος ο κόσμος
Βρίσκεται υπό του ποδιού του,
Κι εμείς δίπλα του φαινόμεστε πεζοί,
Όμως υπάρχουν περιπτώσεις

Όπου ένας άνθρωπος του μεγέθους του συναντά
Το βλέμμα σου για μονάχα μια στιγμή
Και μεταδίδει μια σκέψη σαν ΛΑΜΨΕ
ΛΑΜΨΕ ΛΑΜΨΕ ΛΑΜΨΕ ΛΑΜΨΕ
Κατευθείαν στο μυαλό σου. Μπόουι,
Θέλω να πιστέψω σε σένα. Θέλω να νιώσω
Το θέλημά σου σαν τον άνεμο πριν την βροχή.
Το είδος που στα πάντα αγόγγυστα υπακούνε
Παραδομένα σε αυτόν τον υπνωτιστικό σκοπό
Σαν κάτι με τη δύναμη να κάνει κάτι τέτοιο
Κοίταζε προς το μέρος του και είπε

Προχώρα

Μετάφραση: Στέλιος Κομπογιάννης

Claude McKay (1889-1948)

The Lynching

His spirit is smoke ascended to high heaven.
His father, by the cruelest way of pain,
Had bidden him to his bosom once again;
The awful sin remained still unforgiven.
All night a bright and solitary star
(Perchance the one that ever guided him,
Yet gave him up at last to Fate's wild whim)
Hung pitifully o'er the swinging char.
Day dawned, and soon the mixed crowds came to
view
The ghastly body swaying in the sun:
The women thronged to look, but never a one
Showed sorrow in her eyes of steely blue;
And little lads, lynchers that were to be,
Danced round the dreadful thing in fiendish glee.

Το Λιντσάρισμα

Το Πνεύμα του σαν καπνός ψηλά στον παράδεισο να αιωρείται.
Ο πατέρας του, με τον πιο βάνουσο τρόπο που επρόκειτο να πονέσει,
Στην αγκαλιά του για ακόμη μια φορά τον είχε καλέσει·
Η αποτρόπαια αμαρτία παρέμεινε ακόμη χωρίς να συγχωρείται.
Όλη νύχτα ένα μοναχικό αστέρι που φωτίζει
(Ίσως εκείνο που τον καθοδηγούσε τακτικά
Όμως τον εγκατέλειψε στις Μοίρας τη σκληρή επιθυμία τελικά)
Κρεμάμενο θλιβερά πάνω απ' τ' απανθρακωμένο σώμα που
στριφογυρίζει.
Χάραξε, και σύντομα ήρθαν να δουν τα πλήθη τα μεικτά
Το αιθέριο σώμα να ταλαντεύεται στον ήλιο δεξιά κι αριστερά
Οι γυναίκες συνωστίστηκαν να δουν, όμως ποτέ σε καμιά
Δεν φάνηκε θλίψη στα μάτια, τα γαλάζια και ψυχρά·
Και τα μικρά αγόρια, που επρόκειτο να λιντσάρουν μελλοντικά
Χόρευαν γύρω απ' το φρικτό θέαμα και χαιρόνταν διαβολικά.

Μετάφραση: Μαριέλλα Θεοφανίδου

Langston Hughes (1901-1967)

I, Too

I, too, sing America.

I am the darker brother.
They send me to eat in the kitchen
When company comes,
But I laugh,
And eat well,
And grow strong.

Tomorrow,
I'll be at the table
When company comes.
Nobody'll dare
Say to me,
"Eat in the kitchen,"
Then.

Besides,
They'll see how beautiful I am
And be ashamed—

I, too, am America.

Εγώ, εξίσου

Εγώ, εξίσου, εξυμνώ την Αμερική.

Είμαι ο πιο μελανός αδελφός.
Με στέλνουν να φάω στην κουζίνα
Όταν έλθουν επισκέπτες,
Αλλά εγώ γελώ,
Και τρέφομαι καλά,
Και διαρκώς δυναμώνω.

Αύριο,
Θα είμαι κι εγώ στο τραπέζι
Όταν έλθουν επισκέπτες.
Κανένας δεν θα διανοηθεί
Να με διατάξει
"Να φάω στην κουζίνα"
Τότε.

Εξάλλου,
Θα καταλάβουν πόσο όμορφος είμαι
Και θα ντραπούν-

Εγώ, εξίσου, είμαι η Αμερική.

Μετάφραση: Μαρία Λεπεντσιώτη

I, Too

I, too, sing America.

I am the darker brother.
They send me to eat in the kitchen
When company comes,
But I laugh,
And eat well,
And grow strong.

Tomorrow,
I'll be at the table
When company comes.
Nobody'll dare
Say to me,
“Eat in the kitchen,”
Then.

Besides,
They'll see how beautiful I am
And be ashamed—

I, too, am America.

Κι, Εγώ

Κι εγώ ψάλλω για την Αμερική.

Είμαι ο σκοτεινός αδελφός.
Με ξαποστέλουν να φάω στην κουζίνα
Όταν έρχονται επισκέψεις,
Μα γελώ,
Και καλοτρώνω,
Και δυναμώνω.

Αύριο,
Θα'μαι στο τραπέζι
Όταν έρθουν επισκέψεις.
Κανείς δεν θα τολμήσει
Να μου πει
«Φάε στην κουζίνα»,
Τότε.

Άλλωστε,
Θα δουν την ομορφιά μου
Και θα ντραπούν-

Κι εγώ είμαι η Αμερική.

Μετάφραση: Μαρία Γαλανοπούλου

Langston Hughes (1901-1967)

Genius Child

This is a song for the genius child.
Sing it softly, for the song is wild.
Sing it softly as ever you can -
Lest the song get out of hand.

Nobody loves a genius child.

Can you love an eagle,
Tame or wild?
Can you love an eagle,
Wild or tame?
Can you love a monster
Of frightening name?

Nobody loves a genius child.

Kill him - and let his soul run wild.

Παιδί Λαμπρό

Τούτο είναι ένα τραγούδι για ένα παιδί λαμπρό.
Πες το σιγανά, γιατί είναι τραγούδι άγριο.
Πες το σιγανά όπως μπορείς -
Μήπως και δεν το ξαναδείς.

Κανείς δεν αγαπά ένα παιδί λαμπρό.

Μπορείς να αγαπήσεις έναν αετό,
Είτε ήμερο είτε άγριο;
Μπορείς να αγαπήσεις έναν αετό,
Είτε άγριο είτε ήμερο;
Μπορείς να αγαπήσεις ένα κτήνος
Που' χει όνομα φοβερό;

Κανείς δεν αγαπά ένα παιδί λαμπρό.

Σκότωσέ τον- και άσε την ψυχή του να τρέξει δίχως αύριο.

Words Like Freedom

There are words like Freedom
Sweet and wonderful to say.
On my heartstrings freedom sings
All day everyday.

There are words like Liberty
That almost make me cry.
If you had known what I know
You would know why.”

Silhouette

Southern gentle lady,
Do not swoon.
They've just hung a black man
In the dark of the moon.

They've hung a black man
To a roadside tree
In the dark of the moon
For the world to see
How Dixie protects
Its white womanhood.

Southern gentle lady,
Be good!
Be good!

Λέξεις όπως Ελευθερία

Υπάρχουν λέξεις όπως *Ελευθερία*
Γλυκιές και υπέροχες στο άκουσμα.
Στις χορδές της καρδιάς μου η Ελευθερία τραγουδά
Αδιάκοπα καθημερινά.

Υπάρχουν λέξεις όπως *Ελευθεριότητα*
Που δάκρυα σχεδόν γεννούν.
Εάν ήξερες αυτά που ξέρω
Θα μάθαινες γιατί κυλούν.

Φιγούρα

Καλή κυρά του Νότου,
Μη λιγοθυμάς.
Απλώς κρέμασαν έναν μαύρο άνδρα
Στο σκότος του φεγγαριού.

Κρέμασαν έναν μαύρο άνδρα
Στον δρόμο σ' ένα κλαδί
Στο σκότος του φεγγαριού
Ώστε ο κόσμος να δει
Πώς ο Αμερικανικός Νότος προστατεύει
Τη γυναικεία φύση την λευκή.

Καλή κυρά του Νότου,
Να'σαι φρόνιμη!
Να'σαι φρόνιμη!

Μετάφραση: Ξανθούλα Ζήκα

H.P. Lovecraft (1890-1937)

Nemesis

Thro' the ghoul-guarded gateways of slumber,
Past the wan-moon'd abysses of night,
I have liv'd o'er my lives without number,
I have sounded all things with my sight;
And I struggle and shriek ere the daybreak, being driven to madness with fright.

I have whirl'd with the earth at the dawning,
When the sky was a vaporous flame;
I have seen the dark universe yawning,
Where the black planets roll without aim;
Where they roll in their horror unheeded, without knowledge or lustre or name.

I had drifted o'er seas without ending,
Under sinister grey-clouded skies
That the many-fork'd lightning is rending,
That resound with hysterical cries;
With the moans of invisible daemons that out of the green waters rise.

I have plung'd like a deer thro' the arches
Of the hoary primordial grove,
Where the oaks feel the presence that marches
And stalks on where no spirit dares rove;
And I flee from a thing that surrounds me, and leers thro' dead branches above.

I have stumbled by cave-ridden mountains
That rise barren and bleak from the plain,
I have drunk of the fog-foetid fountains
That ooze down to the marsh and the main;
And in hot cursed tarns I have seen things I care not to gaze on again.

I have scann'd the vast ivy-clad palace,
I have trod its untenanted hall,
Where the moon writhing up from the valleys
Shews the tapestried things on the wall;
Strange figures discordantly woven, which I cannot endure to recall.

I have peer'd from the casement in wonder
At the mouldering meadows around,
At the many-roof'd village laid under

The curse of a grave-girdled ground;
And from rows of white urn-carven marble I listen intently for sound.

I have haunted the tombs of the ages,
I have flown on the pinions of fear
Where the smoke-belching Erebus rages,
Where the jokulls loom snow-clad and drear:
And in realms where the sun of the desert consumes what it never can cheer.

I was old when the Pharaohs first mounted
The jewel-deck'd throne by the Nile;
I was old in those epochs uncounted
When I, and I only, was vile;
And Man, yet untainted and happy, dwelt in bliss on the far Arctic isle.

Oh, great was the sin of my spirit,
And great is the reach of its doom;
Not the pity of Heaven can cheer it,
Nor can respite be found in the tomb:
Down the infinite aeons come beating the wings of unmerciful gloom.

*Thro' the ghoul-guarded gateways of slumber,
Past the wan-moon'd abysses of night,
I have liv'd o'er my lives without number,
I have sounded all things with my sight;
And I struggle and shriek ere the daybreak, being driven to madness with fright.*

Νέμεσις

Μέσα από τις πύλες του ύπνου που δαίμονες φρουρούν,
Πέρα από την άβυσσο της νύχτας με το ωχρό φεγγάρι,
Τις ζωές μου έχω ζήσει αναρίθμητες,
Έχω αφουγκραστεί τα πάντα με τη ματιά μου·
Και παλεύω και ουρλιάζω πριν το χάραμα, καθώς ο φόβος με οδηγεί στην παράνοια.

Έχω στροβιλιστεί με τη γη στην ανατολή της,
Τότε που ο ουρανός ήταν μια φλόγα από ατμό·
Έχω δει το σκοτεινό σύμπαν να ξυπνά νωχελικά,
Όπου οι μαύροι πλανήτες δίχως σκοπό κυλούν·
Όπου κυλούν δίχως να εισακούγεται ο τρόμος του, δίχως γνώση, λάμψη ή ταυτότητα.

Έχω περιπλανηθεί σε θάλασσες δίχως ορίζοντα,
Κάτω από δυσοίωνους, συννεφιασμένους ουραμούς
Που πολλές διχαλωτές αστραπές σσιίζουν,
Που με υστερικές κραυγές αντηχούν·
Με τα βογηκτά αόρατων δαιμόνων που από τα πράσινα νερά ξεπροβάλλουν.

Σαν ελάφι έχω ξεχυθεί μέσα από τις αφίδες
Του παλιού, αρχέγονου δάσους,
Όπου οι βελανιδιές νιώθουν την παρουσία που βαδίζει
Και παραμονεύει εκεί που κανένα στοιχείο δεν τολμά να περιπλανηθεί·
Και δραπετεύω από κάτι που με περικυκλώνει και μέσα από τα νεκρά κλαδιά με κοιτά μοχθηρά.

Έχω τυχαία βρεθεί σε όρη γεμάτα σπηλιές
Που υψώνονται άγωνα και ζοφερά από την κοιλάδα,
Έχω πιει από βρομερές πηγές με βατράχους
Που σταλάζουν ως τους βάλτους και τους σωλήνες·
Και σε τρισκατάρατες λίμνες έχω δει ό,τι δεν επιθυμώ να αντικρίσω ξανά.

Έχω εξετάσει το θεόρατο παλάτι πνιγμένο με κισσό,
Έχω περπατήσει τον αδειανό του διάδρομο,
Όπου το φεγγάρι σφαιράζοντας από πόνο πάνω από τις κοιλάδες,
Φανερώνει τις ταπετσαρίες στους τοίχους·
Παράξενες φιγούρες παράταιρες στο υφαντό, που δεν έχω το σθένος να φέρω στη μνήμη.

Έχω κρυφοκοιτάζει από το παραθυρόφυλλο όλο δέος
Τη μούχλα στα λιβάδια τριγύρω,
Το πυκνοκατοικημένο χωριό καταραμένο να βρίσκεται
Πάνω σε έδαφος γεμάτο τάφους·
Κι από σειρές τεφροδόχων σμιλεμένων σε μάρμαρο αφουγκράζομαι προσεκτικά για αναταραχή.

Έχω στοιχειώσει τους τάφους των εποχών,
Έχω πετάζει με τα δεσμά του φόβου
Όπου, με σύννεφα καπνού, το Έρεβος μαινεται,
Όπου οι παγετώνες δεσπόζουν χιονισμένοι και ζοφεροί:
Και σε μέρη όπου ο ήλιος της ερήμου κατακαίει ό,τι δεν μπορεί να θρέψει.

Ήμουν γέρος όταν οι Φαραώ πρωτοανέβηκαν
Στον στολισμένο με πετράδια θρόνο πλάι στο Νείλο·
Ήμουν γέρος τις αναρίθμητες εκείνες εποχές
Όταν εγώ, και μονάχα εγώ, ήμουν ελεεινός·
Και ο Άνθρωπος, ακόμα αγνός κι ευτυχής, ζούσε μακάριος στο μακρινό Αρκτικό νησί.

Ω, φοβερή η αμαρτία της ψυχής μου,
Και απύθμενο το βάθος του χαμού μου·
Των ουρανών η συμπόνοια δεν μπορεί να με σώσει,
Μήτε ανάπαυση στον τάφο να βρεθεί:
Μέσα από τους ατελείωτους αιώνες καταφθάνουν φτερουγίζοντας τα φτερά του αδυσώπητου σιότους.

*Μέσα από τις πύλες του ύπνου που δαίμονες φρουρούν,
Πέρα από την άβυσσο της νύχτας με το ωχρό φεγγάρι,
Τις ζωές μου έχω ζήσει αναρίθμητες,
Έχω αφουγγραστεί τα πάντα με τη ματιά μου·
Και παλεύω και ουρλιάζω πριν το χάραμα, καθώς ο φόβος με οδηγεί στην παράνοια.*

Μετάφραση: Μαρία Γαλανοπούλου

Charles Bukowski (1920-1994)

Alone with Everybody

the flesh covers the bone
and they put a mind
in there and
sometimes a soul,
and the women break
vases against the walls
and the men drink too
much
and nobody finds the
one
but keep
looking
crawling in and out
of beds.
flesh covers
the bone and the
flesh searches
for more than
flesh.

there's no chance
at all:
we are all trapped
by a singular
fate.

nobody ever finds
the one.

the city dumps fill
the junkyards fill
the madhouses fill
the hospitals fill
the graveyards fill

nothing else
fills.

Μόνος στο Πλήθος

η σάρκα σκεπάζει τα οστά
κι εκεί
φυτεύουν ένα μυαλό και
καμιά φορά μια ψυχή,
κι οι γυναίκες σπάνε
βάζα στους τοίχους
κι οι άντρες πίνουν
υπερβολικά
και κανείς δεν βρίσκει τον
ένα και μοναδικό
αλλά συνεχίζουν
να ψάχνουν
να σέρονονται
από κρεβάτι σε κρεβάτι.
η σάρκα σκεπάζει
τα οστά κι η
σάρκα αναζητά
κάτι περισσότερο από
σάρκα.

δεν υπάρχει καμία
ελπίδα:
είμαστε όλοι παγιδευμένοι
από το μοναδικό
πεπρωμένο.

ποτέ κανείς δεν βρίσκει
τον ένα και μοναδικό.

οι χωματερές γεμίζουν
οι μάντρες γεμίζουν
τα τρελοκομεία γεμίζουν
τα νοσοκομεία γεμίζουν
τα νεκροταφεία γεμίζουν

όλα τ' άλλα αδειανά.

Μετάφραση: Τάνια Διαμάντη

Sadakichi Hartmann (1867-1944)

Drifting Flowers of the Sea

Across the dunes, in the waning light,
The rising moon pours her amber rays,
Through the slumbrous air of the dim, brown night
The pungent smell of the seaweed strays—
 From vast and trackless spaces
 Where wind and water meet,
 White flowers, that rise from the sleepless deep,
 Come drifting to my feet.
They flutter the shore in a drowsy tune,
Unfurl their bloom to the lightlorn sky,
Allow a caress to the rising moon,
 Then fall to slumber, and fade, and die.

White flowers, a-bloom on the vagrant deep,
Like dreams of love, rising out of sleep,
You are the songs, I dreamt but never sung,
Pale hopes my thoughts alone have known,
Vain words ne'er uttered, though on the tongue,
That winds to the sibilant seas have blown.
In you, I see the everlasting drift of years
That will endure all sorrows, smiles and tears;
For when the bell of time will ring the doom
To all the follies of the human race,
You still will rise in fugitive bloom
And garland the shores of ruined space.

Περιπλανώμενα άνθη της θάλασσας

Κατά μήκος των αμμόλοφων, στο φως που εξασθενεί,
Της ανερχόμενης σελήνης ξεχύνονται οι κεχριμπαρένιες ακτίνες,
Ο αέρας κοιμισικός η νύχτα αχνή και καφετί
Διάχυτο του φύκου το άρωμα ταξίδεψε σε δίνες-
Από απέραντα και δίχως μονοπάτι μέρη
Οπού ο αέρας το ύδωρ συναντά,
Άνθη λευκά υψώνονται απ' το άγρυπνο σκοτάδι,
Περιπλανώμενα στα πόδια μου σιμά.
Σ' έναν ληθαργικό σκοπό ανεμίζουν στην ακτή,
Στον εγκαταλειμμένο από φως ουρανό ανθίζουν, ξετυλίγονται
Αφήνουν για ένα χάδι τη σελήνη την ψηλή,
Μετά κοιμούνται, ξεθωριάζουνε και σβήνονται.

Άνθη λευκά, στα περιπλανώμενα βάθη όλο καμάρι,
Σαν όνειρα έρωτα, του ύπνου το βλαστάρι,
Εσείς' στε τ' άσματα, π' ονειρεύτηκα δίχως να τραγουδήσω,
Οι σκέψεις μόνο το' ξεραν φρούδες οι ελπίδες,
Λέξεις μάταιες που δεν ειπώθηκαν ποτέ, στο όριο να λαλήσω,
Που στις σφυριχτές τις θάλασσες σκόρπισαν οι γαρμπήδες.
Σ' εσάς, βλέπω την αιώνια τριβή των χρόνων
Υπομείνοντα χαμόγελων, θλίψεων και πόνων:
Γιατί όταν του χρόνου οι κώδωνες το τέλος μας θα κρούσουν
Για όλες τις παράνοιες της ανθρώπινης φυλής,
Τα φυγαδεμένα άνθη σας θ' ανατείλουν, θα φουσιώσουν
Και θα ενδύσουν τις ακτές μιας διαλυμένης εποχής.

Μετάφραση: Στέλιος Κομπογιάννης

Poems written and translated
by *students* attending the
School of English

Γηρασμένες παραδοχές
Αντώνης Κίτσιος

Κατοπτρική συνήθεια
να με παραβάλλεις
με την ώρα που κυρτώνει
Σκέψου πως όμοια αναιρείσαι
πριν καλά καλά με δεις
Ω, ας επέστρεφες τώρα
που σαν τη μονιμότητα γκρεμίζομαι των όσων
επιμένουν
Έτσι που από ερείπιο κάπως να συμβάλεις
Σε μια νέα παραδοχή
ίσως κανείς μας δεν έφυγε τελικά
ή αν θες
κανείς μας δεν αμφέβαλε ακόμη
Μα σαν από παράπονο
ανέκδοτων εραστών που ειδώσαν τα βλέμματα τους
χωρίς προσπάθεια ας ελαττωθούμε
ενθυμούμενοι πως κάποιος να μας είχε σιωπηλά
διαβάσει
Αν μείνει να κοιτά
ίσως δεν ονομάσουμε ποτέ το τέλος

Withering reminiscences
Antonis Kitsios

Your mirroring habit
of comparing me
to the bending clock
Think that you similarly undo yourself
even before my eyes meet me
O, if only you returned right now,
when I collapse like the decisiveness of the
persistent ones
So that from a wreck you will somehow contribute
To a new confession
maybe none of us is gone after all
or if you like
none of us is yet in doubt
But like the grievance
of clandestine lovers who unveiled their secret
let's dwindle effortlessly
remembering that someone had silently
turned our pages
If he keeps staring
we may never reach that end

Μετάφραση: Μαρία Γαλανοπούλου

The Blood- ties of Father and Son (2019)
Athena Papadopoulou

The sea reflects my blues
The ocean calls me free
But the pricks, the wall
Stained by my victims' blood
Are the chains
To me, to thee.

I used to see only red
As I climbed the stair-case of education
With only ambition to bite the forbidden
Fruit, painted green as my keep

Though I tried to change
To free myself from various chains
But society pins me down
And makes me kneel like
The son before me

My red tie
Does not
Undo
The past.
So many have bled for our freedom
Our education
Our lives
And yet we are full of lies.

I am a man of many lies, ties and guys
And like the Son of Man, I am your mass
I am your death
I have drown your
every breath.

Δεσμοί αίματος Πατρός και Υιού (2019)
Αθηνά Παπαδοπούλου

Η θάλασσα καθρέφτης της μελαγχολίας μου
Ο ωκεανός κάλεσμα της ελευθερίας
Μα τα αγκάθια, ο τοίχος
Λεκιασμένα με το αίμα των θυμάτων μου,
Είναι αλυσίδες
Πάνω μου, πάνω σου.

Κόκκινο πανί στα μάτια μου κάποτε,
Καθώς σκαρφάωνα στην κλίμακα της γνώσης
Με μόνη φιλοδοξία να γευτώ τον απαγορευμένο
Καρπτό, βαμμένο πράσινο όπως το φρούριό μου

Μολονότι προσπάθησα να αλλάξω
Τις αλυσίδες από πάνω μου να πετάξω
Μα η κοινωνία με ακινητοποιεί
Και μ'αναγκάζει να γονατίσω όπως
Ο υιός ενώπιόν μου

Τα πορφυρά δεσμά μου
Δεν
Αλλάζουν
Το παρελθόν.
Τόσο πολύ αίμα έχει χυθεί για την ελευθερία μας
Την παιδεία μας
Τις ζωές μας
Κι όμως, είμαστε βουτηγμένοι στο ψέμα.

Είμαι άνθρωπος του ψεύδους, των δεσμών και
των ανδρών
Κι όπως ο Υιός του Ανθρώπου, η δική σας
είμαι Λειτουργία
Ο δικός σας είμαι χαμός
Η κάθε σας πνοή έχει γίνει πνιγμός.

Μετάφραση: Μαρία Γαλανοπούλου

A Guide to Self-Preservation (2019)
Maria Melpomeni Rainers

Mull it over./ Edit it over and over and over again./ Once it's done the anxiety will pass./ Or you'll have drained it of meaning./ Remember that this is not what you have done to yourself./ Constructing an identity is a life-long process so wipe yourself clean over and over and over again./ It is okay when there is nothing left./ Ignore the idea that there is a hole inside you that needs to be filled./ Say yes to as much as possible./ Unless it involves belonging./ Or love./ Remember your place./ Do not make eye contact./ Do not linger when you hug your best friend./ Leave people behind./ Be too busy to notice they cared./ Be too busy to notice you cared./ Think of relaxed as a synonym for not trying hard enough./ Think of vulnerable as a synonym for pretentious./ Do not linger long enough in the mirror to notice your own reflection cannot stand to look back at you. / (Remember to smile.)

Inspired by René Magritte's *Not to Be Reproduced* (1937)

Ένας Οδηγός Αυτοπροστασίας(2019)
Μαρία Μελπομένη Ράινερς

Μελέτησέ το./ Επεξεργάσου το ξανά και ξανά και ξανά./ Μόλις τελειώσει, το άγχος δε θα υπάρχει πια./ Ή το νόημα θα έχει αποστραγγιστεί./ Θυμήσου ότι αυτό για εσένα δεν έχει ισχύ: έχεις ακόμα σημασία./ Η κατασκευή μιας ταυτότητας είναι μια δια βίου διαδικασία, οπότε διάγραψε τον εαυτό σου ξανά και ξανά και ξανά./ Θα είναι εντάξει ακόμα και αν κάποια στιγμή δεν υπάρχει τίποτα από σένα πια./ Αγνόησε την ιδέα ότι υπάρχει ένα κενό μέσα σου που πρέπει κάπως να γεμίσει./ Πες ναι σε όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα./ Εκτός αν αφορά την αίσθηση του να ανήκεις κάπου./ Ή την αγάπη./ Θυμήσου την θέση σου./ Μην κοιτάς στα μάτια./ Μην χρονοτριβείς σε αγκαλιές με τα πιο κοντινά σου άτομα./ Άφησε άτομα πίσω./ Να έχεις τόσες πολλές ασχολίες που να μην συνειδητοποιείς ότι νοιάζονταν./ Να έχεις τόσες πολλές ασχολίες που να μη συνειδητοποιείς ότι νοιάστηκες./ Σκέψου την ξεκούραση ως συνώνυμο για την έλλειψη προσπάθειας. / Σκέψου την τρωτότητα ως συνώνυμο για την αλαζονεία./ Μην χρονοτριβείς μπροστά στον καθρέφτη για να μη συνειδητοποιήσεις ότι η ίδια σου η αντανάκλαση δεν αντέχει να σε αντικρίσει./ (Θυμήσου να χαμογελάς.)

Μελέτησέ το./ Επεξεργάσου το ξανά και ξανά και ξανά./ Μόλις τελειώσει, το άγχος δε θα υπάρχει πια./ Ή το νόημα θα έχει αποστραγγιστεί./ Θυμήσου ότι αυτό για εσένα δεν έχει ισχύ: έχεις ακόμα σημασία./ Η κατασκευή μιας ταυτότητας είναι μια δια βίου διαδικασία, οπότε διάγραψε τον εαυτό σου ξανά και ξανά και ξανά./ Θα είναι εντάξει ακόμα και αν κάποια στιγμή δεν υπάρχει τίποτα από σένα πια./ Αγνόησε την ιδέα ότι υπάρχει ένα κενό μέσα σου που πρέπει κάπως να γεμίσει./ Πες ναι σε όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα./ Εκτός αν αφορά την αίσθηση του να ανήκεις κάπου./ Ή την αγάπη./ Θυμήσου την θέση σου./ Μην κοιτάς στα μάτια./ Μην χρονοτριβείς όταν αγκαλιάζεις τ@ν καλύτερ@ σου φίλ@./ Άφησε άτομα πίσω./ Να είσαι τόσο πολυάσχολ@ που να μην συνειδητοποιείς ότι νοιάζονταν./ Να είσαι τόσο πολυάσχολ@ που να μη συνειδητοποιείς ότι νοιάστηκες./ Σκέψου το ξεκούραστ@ ως συνώνυμο για την έλλειψη προσπάθειας. / Σκέψου το ευάλωτ@ ως συνώνυμο για το επηρμέν@./ Μην χρονοτριβείς μπροστά στον καθρέφτη για να μη συνειδητοποιήσεις ότι η ίδια σου η αντανάκλαση δεν αντέχει να σε αντικρίσει./ (Θυμήσου να χαμογελάς.)

Εμπνευσμένο από το έργο *Not to Be Reproduced* του René Magritte.

Μετάφραση: Μάρθα Κορνηνού

Hiding (2019)

Ioannis Sakkoulis

Humanity's main problem is *facing reality*.

Our constant willing of faking
and hiding our true selves
makes us personalities entrapped
in **ALIEN** embodiments.

We find it difficult to truly love someone,
and recall the phrase **LOVE IS BLIND** to justify our acts.

Is it love who's blind or is it just us who
blame all of our insecurities on someone?

We are afraid.
Afraid of the truth.
Afraid of us.

We focus on our appearance
rather than cultivating and reproducing
the magic within our hearts.

The real self is hiding under the mask we wear.
And yet, we don't get rid of it.

We hurt each other's feelings

But most importantly,

we **hurt ourselves** in the most **brutal** way.

We should love what we are
Tame the **monster** we prefer to show
Appreciate ourselves
And be loved as purely as wanted.

Κρύψου (2019)
Ιωάννης Σακκουλής

Η αντιμετώπιση της αλήθειας είναι το μεγαλύτερο βάσανο της ανθρωπότητας.
Ποθούμε τόσο να μιμηθούμε άτσαλα
~~να κρύψουμε~~ τον αληθινό εαυτό μας
που παγιδεύουμε το χαρακτήρα μας
σε ΑΝ_{ΟΙ}ΚΕΙ_Α σαρκικά δοχεία.

Δυσκολευόμαστε να αγαπήσουμε πραγματικά,
και αναμασάμε ηδονικά τη φράση **Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΤΥΦΛΗ**
για να δικαιολογήσουμε τις πράξεις μας.
Είναι η αγάπη τυφλή ή εμείς απλώς
φορτώνουμε στους άλλους τις ανασφάλειές μας?

Φ ο β ό μ α σ τ ε
Φ ο β ό μ α σ τ ε τ η ν α λ ή θ ε ι α .
Φ ο β ό μ α σ τ ε τ ο υ ς ε α υ τ ο ύ ς μ α ς .

Νοιαζόμαστε τόσο για το φαίνεσθαι
που ξεχνάμε να φροντίσουμε, να φανερώσουμε
τη μαγεία στις καρδιές μας.

Ο αληθινός εαυτός ~~κρύβεται~~ κάτω από τη μάσκα που φοράμε
Κι όμως δεν την ξεριζώνουμε από πάνω μας.
Πληγώνουμε ο ένας τον άλλο.
Μα κυρίως
πληγώνουμε τους εαυτούς μας με τον πιο φριχτό τρόπο.

Θα έπρεπε να αγαπάμε αυτό που είμαστε.
Να δαμάσουμε ^{το τέρας} που επιδεικνύουμε
Να εκτιμήσουμε τους εαυτούς μας
Και να αγαπηθούμε τόσο αγνά όσο επιθυμούμε.

Μετάφραση: Μαγδαληνή Σδρόλια

Στην κρυψώνα (2019)

Ιωάννης Σακκούλης

Το βασικό πρόβλημα της ανθρωπότητας είναι να *αντικρίσει την πραγματικότητα*.

Η συνεχής προθυμία μας να προσποιούμαστε
και να κρύβουμε τους πραγματικούς εαυτούς μας
μας κάνει προσωπικότητες παγιδευμένες

σε προσωπεία **ΕΞΩΓΗΝΑ**.

Μας είναι δύσκολο να αγαπούμε ειλικρινά,
και επικαλούμαστε τη φράση **Ο ΕΡΩΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΥΦΛΟΣ** για να δικαιολογήσουμε τις
πράξεις μας.

Είναι τελικά ο έρωτας τυφλός ή απλώς εμείς
προβάλλουμε τις ανασφάλειές μας σε κάποιον;

Φοβόμαστε.

Φοβόμαστε την αλήθεια.

Φοβόμαστε εμάς.

Εστιάζουμε στην εμφάνιση
αντί να καλλιεργούμε και να αναπαράγουμε
τη μαγεία στην καρδιά μας.

Ο πραγματικός εαυτός ~~στην κρυψώνα~~, κάτω από τη μάσκα.
Κι όμως, δεν τον ξεφορτωνόμαστε.

Πληγώνουμε ο ένας τον άλλον

Αλλά κυρίως,

πληγώνουμε τον εαυτό μας με τρόπο κτηνώδη.

Θα έπρεπε να αγαπούμε αυτό που είμαστε

Να δαμάσουμε το κτήνος που προτιμούμε να προβάλλουμε

Να εκτιμούμε τον εαυτό μας

Και να αγαπιόμαστε τόσο αγνά όσο ποθούμε.

Μετάφραση: Μαρία Γαλανοπούλου

***Love is a cult* (2019)**
Georgios Margaritis

Love is a cult
Of which the saints
Preach cries of promises unkept

And lured are they
Who've not not once assessed
Its so life-taking pains
Thus falling for its guise:

The shrouded scents
Of occidental spice
Its minty breath

Love is a prince
Of darkness
And despair
Who in *its* kingly gowns
And pristine face
Hides that its essence
Is but pure disgrace

A poem inspired by René Magritte's *The Lovers*
(1964)

Η αγάπη είναι μια λατρεία (2019)
Γεώργιος Μαργαρίτης

Η αγάπη είναι μια λατρεία
για την οποία οι άγιοι
κηρύττουν κραυγές υποσχέσεων
υποσχέσεων που δε κρατήθηκαν

Και σαν υπνωτισμένοι είναι
όσοι δεν έχουν ούτε μια φορά υπολογίσει
τον δυσβάσταχτο πόνο που η αγάπη προκαλεί
και έτσι, το προσωπείο της ερωτεύονται

Οι κρυμμένες μυρωδιές
της δυτικής νοστιμιάς
η ανάσα της να μυρίζει δυόσμο

Η αγάπη είναι ένας βασιλιάς
του σκότους
και της απόγνωσης
που μέσα από το βασιλικό του ένδυμα
και το αψεγάδιαστο πρόσωπό του
κρύβει την ουσία της
που δεν είναι παρά αγνή όνειδος

Ένα ποίημα εμπνευσμένο από τον πίνακα του Ρενέ Μαγκρίτ
Οι Εραστές (1964)

Μετάφραση: Δέσποινα Αγγελούλου

papers and brains (2019)
Lydia Makri

in a faceless scene

rules a packet dyed in green

the soul has long now been gone

and nothing good is to be done

standing there all alone

with the attention being drawn

on little things fragile like paper

that manage to turn red into redder

anger into rage

thoughts into a blank page

beware of this false entity

in a blink of an eye you lose your identity

so, ought it not to be reproduced

but instead wisely ignored or used

~for they are but papers and we are but brains

χαρτιά και μυαλά (2019)
Λυδία Μακρή

σε μία απρόσωπη σκηνή
ένα βαμμένο πράσινο πακέτο
κυριαρχεί
η ψυχή έχει από καιρό χαθεί
και τίποτα καλό δε μέλλει να συμβεί

στέκοντας εκεί μοναχή
με τη προσοχή να έχει εστιαστεί
σε μικρά εύθραυστα αντικείμενα όπως το χαρτί
που καταφέρνουν να μετατρέψουν το κόκκινο στην
ακόμη πιο κόκκινη του μορφή
τον θυμό σε οργή
τις σιέψεις σε σελίδα κενή

πρόσεχε αυτή την ψευδή οντότητα
σε μια τόσο δα στιγμή χάνεις τη δική σου ταυτότητα
οπότε, θα πρέπει να μην αναπραχθεί
αλλά αντ' αυτού με σύνεση να παραληφθεί ή να χρησιμοποιηθεί

~επειδή αυτοί δεν είναι παρά χαρτιά και εμείς παρά μυαλά

**Ένα ποίημα εμπνευσμένο από τον πίνακα του Ρενέ Μαγκρίτ
Απαγορεύεται Η Αναπαραγωγή (1937)**

Μετάφραση: Δέσποινα Αγγελοπούλου

***To all of us You chocked
long before we had the chance to breath.**

Voice of the precious

I

They have lived my life
breathed my desires
valued their poisonous gifts.
Vanished and then appeared again
and again.

My mind is broken.
Half is mine
The rest is Them.
Bearer and Sire
They constructed my body, piece by piece.

Where is I?
You find it, you keep it
You said.
I have left only with a crumb of opinion
and a spoonful of five letters.

The little doll in my old doll house,
a left-over of a distant muffled laugh.
I return to some old games- in the caveland.
Remember?

The dark sheets- playing hide-and-seek.
Slicing my mouth-to smile.
Sucking the life out of me-
Pushing while I am screaming
Three drops of blood.

I was just a kid.

II

You have stolen my soul.
Bandits and guardians.
For I am thy one and only.
Thy precious.

My self in pieces
The day I was born
The day I became
Thy precious.

***Σε όλους εμάς που μας έπνιξαν,
πριν καλά -καλά μπορέσουμε να ανασάνουμε.**

Η Φωνή της μονάκριβης

I

Έζησαν τη ζωή μου
έδωσαν πνοή στους πόθους μου
και αξία σε φαρμακερά δώρα.
Εξαφανίζονταν μόνο για να εμφανιστούν ξανά
και ξανά.

Το μυαλό μου κοινόχρηστο.
Το μισό εγώ
Το υπόλοιπο Εκείνοι.
Χώμα και Σπόρος.
Συναρμολόγησαν το σώμα μου, κομμάτι-κομμάτι.

Πού είσαι, Εγώ?
Το βρήκες, το κρατάς.
Είπες.
Απέμεινα με ένα ένα ψίχουλο γνώμης
και μια κουταλιά πέντε γραμμάτων.

Η κουκλίτσα στο παλιό μου κουκλόσπιτο
απομεινάρι μακρινού πνιχτού γέλιου
Γυρνώ σε παλιά παιχνίδια-στη χώρα των σπηλαίων.
Θυμάσαι?

Σε σκοτεινά σεντόνια-να παίζω κρυφτό.
Χαράσσω στο πρόσωπό μου μειδιάματα.
Ρουφάς τη ζωή από μέσα μου-
Σπρώχνεις ενώ ουρλιάζω.
Τρεις στάλες αίματος.

Ήμουν μόνο ένα παιδί.

II

Κλέψατε την ψυχή μου
Ληστές και φύλακες
Γιατί είμαι μία
Η μονάκριβή σας.

Ο εαυτός μου διαλυμένος σε θρύφαλλα
Τη μέρα που γεννήθηκα
Τη μέρα που έγινα
Η μονάκριβή σας.

III

Love thy fellow man as yourself
Conceal You
Be what They want you to be

No!
Forget thy devotion to them!
Fallen!
That's who I am.

You have lived my life.
And I was just a kid.

III

Αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν
Κρύψου
Γίνε αυτό που Εκείνοι θέλουν

Όχι!
Ξέχνα την αφοσίωση σε εκείνους!
Έκπτωτη!
Αυτό είμαι.

Ζήσατε τη ζωή μου.
Και ήμουν μόνο ένα παιδί.

Written and translated by: Μαγδαληνή Σδρολία

**Poems written by
Greek poets
and translated by
students attending the
School of English**

Maria Polydouri (1902-1930)

Μόνο γιατί μ' αγάπησες

Δέν τραγουδῶ, παρά γιατί μ' αγάπησες
στά περασμένα χρόνια.
Καί σέ ἥλιο, σέ καλοκαιριῶ προμάντεμα
καί σέ βροχή, σέ χιόνια,
δέν τραγουδῶ παρά γιατί μ' αγάπησες.

Μόνο γιατί μέ κράτησες στά χέρια σου
μιά νύχτα καί μέ φίλησες στό στόμα,
μόνο γι' αὐτό εἶμαι ὠραία σάν κρίνο ὀλάνοιχτο
κι ἔχω ἓνα ρίγος στήν ψυχή μου ἀκόμα,
μόνο γιατί μέ κράτησες στά χέρια σου.

Μόνο γιατί τά μάτια σου μέ κύτταξαν
μέ τήν ψυχή στό βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα τό ὑπέρτατο
τῆς ὑπαρξῆς μου στέμμα,
μόνο γιατί τά μάτια σου μέ κύτταξαν.

Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα
γι' αὐτό ἡ ζωή μου ἐδόθη
στήν ἄχαρη ζωή τήν ἀνεκπλήρωτη
μένα ἡ ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.

Μονάχα γιατί τόσο ὠραῖα μ' αγάπησες
ἔζησα, νά πληθαίνω
τά ὄνειράτά σου, ὠραῖε, πού βασίλεψες
κι ἔτσι γλυκά πεθαίνω
μονάχα γιατί τόσο ὠραῖα μ' αγάπησες.

Only Because You Loved Me

I sing only because you loved me
In the past years
Even when there was sun, in days shortly before summer,
Even when there was rain, even when there was snow,
I sing only because you loved me.

Only because you held me in your hands
One night and kissed me on the mouth,
Just because of this, I am beautiful like a perfectly open lily
And my soul still shivers
Only because you held me in your hands.

Only because your eyes looked at me
Like the soul was there in your stare,
I got myself up proudly
With the uttermost crown of my existence,
Only because your eyes looked at me.

Only because you loved me, I was born.
Because of this, life was given to me
In this charmless, unfulfilled life,
Mine was fulfilled.
Only because you loved me, I was born.

Only because you loved me so beautifully
I lived, in order to fuel your dreams,
My beautiful, now your gleam is set
And I am dying now in such a sweet way
Only because you loved me so beautifully.

Odysseus Elytis (1911-1996)

Το Μονόγραμμα IV

Είναι νωρίς ακόμη μες στον κόσμο αυτόν, μ' ακούς
Δεν έχουν εξημερωθεί τα τέρατα, μ' ακούς
Το χαμένο μου αίμα και το μυτερό, μ' ακούς
Μαχαίρι

Σαν κριάρι που τρέχει μες στους ουρανούς
Και των άστρων τους κλώνους τσακίζει, μ' ακούς
Είμ' εγώ, μ' ακούς
Σ' αγαπώ, μ' ακούς
Σε κρατώ και σε πάω και σου φορώ
Το λευκό νυφικό της Οφηλίας, μ' ακούς
Που μ' αφήνεις, που πας και ποιος, μ' ακούς

Σου κρατεί το χέρι πάνω απ' τους κατακλυσμούς

Οι πελώριες λιάνες και των ηφαιστειών οι λάβες
Θα' ρθει μέρα, μ' ακούς
Να μας θάψουν, κι οι χιλιάδες ύστερα χρόνοι
Λαμπερά θα μας κάνουν πετρώματα, μ' ακούς
Να γυάλισει επάνω τους η απονιά, μ' ακούς
Των ανθρώπων
Και χιλιάδες κομμάτια να μας ρίξει

Στα νερά ένα ένα, μ' ακούς
Τα πικρά μου βότσαλα μετρώ, μ' ακούς
Κι είναι ο χρόνος μια μεγάλη εκκλησία, μ' ακούς
Όπου κάποτε οι φιγούρες
Των Αγίων
Βγάζουν δάκρυ αληθινό, μ' ακούς
Οι καμπάνες ανοίγουν αψηλά, μ' ακούς
Ένα πέρασμα βαθύ να περάσω
Περιμένουν οι άγγελοι με κεριά και νεκρώσιμους ψαλμούς
Πουθενά δεν πάω, μ' ακούς
Ή κανείς ή κι οι δύο μαζί, μ' ακούς

The Monogram, IV

It is still soon in this world, do you hear me?
The beasts have not been tamed yet, do you hear me?
My lost blood and the sharp knife,
Do you hear me,
Like a ram running in the skies,
Bending the clones of the stars down, do you hear me?
It is I, do you hear me?
I love you, do you hear me?
I hold you and carry you and I put on you
Ophelia's white wedding gown, do you hear me?
Where are you leaving me, where are you going and who

Is holding your hand over the cataclysms?
Do you hear me?

There will come a day, do you hear me?
When the huge climbing plants and the volcanic lava
Will bury us, and the upcoming thousand years
Will convert us into beaming rocks, do you hear me?
For the heartlessness of humanity to shine on them,
Do you hear me?
And this day, will throw us into the water

After breaking us into thousand little pieces, do you hear me?
I am counting my bitter pebbles, do you hear me?
And time is a large church, do you hear me?
Where now and then the figures
Of the Saints,
Shed real tears, do you hear me?
The bells open aloft, do you hear me?
A deep passage for me to cross
The angels are waiting with candles and funerary psalms.
I won't go anywhere, do you hear me?
Either we go together or neither of us is going, do you hear me?

Το λουλούδι αυτό της καταιγίδας και, μ' ακούς
Της αγάπης
Μια για πάντα το κόψαμε
Και δε γίνεται ν' ανθίσει αλλιώς, μ' ακούς
Σ' άλλη γη, σ' άλλο αστέρι, μ' ακούς
Δεν υπάρχει το χώμα, δεν υπάρχει ο αέρας
Που αγγίζαμε, ο ίδιος, μ' ακούς

Και κανείς κηπουρός δεν ευτύχησε σ' άλλους
καιρούς

Από τόσον χειμώνα κι από τόσους βοριάδες, μ' ακούς
Να τινάζει λουλούδι, μόνο εμείς, μ' ακούς
Μες στη μέση της θάλασσας
Από μόνο το θέλημα της αγάπης, μ' ακούς
Ανεβάσαμε ολόκληρο νησί, μ' ακούς
Με σπηλιές και με κάβους κι ανθισμένους γιρμεμούς
Άκου, άκου
Ποιος μιλεί στα νερά και ποιος κλαίει - ακούς;
Ποιος γυρεύει τον άλλο, ποιος φωνάζει - ακούς;
Είμ' εγώ που φωνάζω κι είμ' εγώ που κλαίω, μ' ακούς
Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, μ' ακούς.

We burnt it forever,
Do you hear me?
The flower of storm and love
And it is impossible for it to bloom differently, do you hear me?
On another earth, on another star, do you hear me
There is no soil, there is no air
That we touched the same, do you hear me?

And no gardener ever had the pleasure

Because of the cold winter and the numerous northerly winds
To cultivate a flower in other times, do you hear me?
Just us, do you hear me?
In the middle of the sea
Just from the will of love, do you hear me?
We built a whole island, do you hear me?
With caves and cordages and blooming cliffs
Listen, listen
Who is talking to the waters and who is crying – do you listen?
Who is looking for someone else, who is yelling – do you listen?
It is I who is yelling and it is I who is crying – do you hear me?
I love you, I love you, do you hear me?

Μετάφραση: Χαρά Δράκου